

PASSI EL QUE PASSI

Un llargmetratge 'indie' però sense indis

ROBERT BELLSOLÀ, DIRECTOR

Sí, hem fet un llargmetratge, millor o pitjor, però passi el que passi, ja està fet. Ho volíem fer amb onze dies de rodatge i al final varen ser dotze. I entre els onze primers i el que fa dotze varen passar quasi dos anys. A més a més, al nostre film no hi ha un sol personatge en una habitació escrivint davant d'un ordinador i prou. Tenim nens, cavalls, molts personatges, masies, pisos, escola de ballet, piscina, bessones txeques i una festa de disfresses amb quaranta extres. A més, tot això s'ha fet sense cap subvenció i sense *teles* ni distribuïdora al darrera... I sí, repeteixo, ja està fet...i ara em pregunto, ha valgut la pena? Rodar sense mitjans, en poc temps, amb una mà a cada...i amb un parell de..... sí, sí, quedes molt bé explicant-ho....que valents, té molt de mèrit i tal! Una altra cosa és fer-ho, viure-ho, passar per tot el camí des de l'escriptura del guió fins que esperes poder estrenar-la. I això no és ser valent, és ser temerari!

Es tracta d'una comèdia esbojarrada que es va rodar en dotze dies, amb recursos mínims

QUATRE “POLVOS”?

I tot va començar amb allò de “en comptes de fer un curt, ja que ens hi posem, fem un llarg, no?”. La veritat és que personalment no m’agrada veure curts, tampoc fer-los. S’han de fer, és clar, però a la nostra petita i familiar productora gironina Aiguaviva Films, després de videoclips, documentals i també un parell de curts, havíem de decidir-nos entre tres guions de llargmetratge escrits per mi, tots tres comèdia. I és clar, es va triar el menys costós: *Passi el que passi*, sobre una parella d’uns trenta-cinc anys amb una filla que es planteja, com a repte, incrementar la seva vida sexual amb el simple propòsit de fer l’amor quatre vegades en un cap de setmana (seria això un McGuffin?). Per suposat que el cap de setmana se’ls complicarà, però alhora tot això els farà reviure intensament la passió.

D’alguna manera, amb una clara voluntat de fer una *feel good movie*, la nostra *pel·lícula* també és cinema social, ja que encoratja les parelles adultes a fer-ho més sovint....ara se m’ha anat l’olla! No, no és cinema social, és una comèdia i punt.

SENSE SUBVENCIONS?

Vàrem demanar subvencions, al Ministerio i al Departament. I com és normal, no ens les van donar, però vaig poder convèncer a la productora del film, Mireia Oliveras, per tirar endavant i rodar igualment....Per cert, la Mireia és la meua dona.

I vàrem decidir rodar en català, en HD i sense HMIs. Encara recordo en Martín G. Damonte, el director de fotografia: “tú, almenys un HMI!”. La meua resposta: “què collons és un HMI?”

Tema actors: anunci a internet i càsting al Museu del Cinema de Girona i a les oficines d’uns amics de Barcelona. D’aquí varen sortir tots els actors del film. Entre ells, els nostres protagonistes: el gran Marcel Tomàs, de la companyia Cascai Teatre i l’encisadora i brillant Carlotta Bosch, actriu i model que viu i treballa a New York però que per uns dies va viure i treballar als idíl·lics paisatges toscano-catalans d’Aiguaviva, Estanyol i Bescanó. Perquè el nostre film és eminentment rural, en la línia de les comèdies franceses de la Provença o les italianes de la Toscana, però és clar, catalana i un pèl grollera. En tot cas, però, el meu pare encara segueix pensant que li falta “marro”.

Producció: necessitàvem gent per fer de tot. L’ERAM, l’escola gironina, ens va aconseguir quatre joies, la Sussana, l’Andrea, en Marçal i l’Antonio, estudiants en aquell moment i ja experts professionals després del rodatge.

A l’equip s’hi van afegir en Pablo i en Víctor pel so, l’Anna i l’Ainara pel maquillatge i la perruqueria, en Carles i la Virgínia en la direcció artística, i el meu oncle, en Gil, es va encarregar d’alimentar-nos. En total érem dotze i cap dels dotze havia treballat mai en un llargme-

tratge, però algun dia havíem de començar, no?

Per facilitar les coses es va llogar una masia de turisme rural perquè hi visqués l’equip i perquè alhora fos l’escenari principal del film, la casa de la parella protagonista.

RODATGE I MÚSICA

Sobre l’infern del rodatge...bé, no és ara el moment de fer plorar el lector amb tràgiques *batalletes*. Només dir que a l’equip de dotze s’hi va afegir el que feia tretze, en Murphy, el de la llei, que sempre apareix a tots els rodatges *indies*. No sabem com s’ho fa el *cabronàs* però sempre hi és, cada dia....El cas és que es va rodar un llarg. Degut a la meua amistat i relació professional amb el gaiter gallec Carlos Núñez, hem pogut comptar amb una excepcional banda sonora, no celta, composta pel seu germà en Xurxo Núñez. A més, i degut a un procés de picar porta, hem aconseguit cançons del gran Miqui Puig, dels *cracks* dels The Pepper Pots i dels meravellosos Els Amics de les Arts, a més de músics gironins amics com en José Domingo, en Santi Palacios, els Violet Frequency i el gegant d’en Rodney Gemmell, un músic de carrer anglès que ara viu a Perpinyà perquè diu que “Girona is fucking expensive!”

L’AMIC FACEBOOK

Sense més mitjans i per donar a conèixer a tothom el que estic aquí explicant, que havíem fet un film, teníem internet.

El gran aliat del film ha estat www.facebook.com/passielquepassi, la nostra pàgina oficial amb quasi sis mil fans en sis mesos de vida. Evidentment que no ho podem comparar amb el milió i mig que té la Susan Boyle, però per un film *indie* en català encara sense data d’estrena, no està gens malament.

RESULTAT

L’altre dia llegia que en Truffaut exigia als futurs membres de la Nouvelle Vague “fer un film de contingut bastant personal amb menys de trenta-cinc anys”. El meu, de personal ho és força, però ja en tinc trenta-nou i en cap moment he volgut fer un film d’autor. “Passi el que passi” és simplement un petit film divertit, sense pretensions, amb l’esperit de les comèdies grolleres dels Farrelly però rodat a la manera de Jim Jarmush, bàsicament perquè al no tenir mitjans no hem pogut moure gaire la càmera i hem rodat amb plans fixes buscant el naturalisme rohmerià de les interpretacions i deixant molta cabuda a la improvisació...però bé, en poques paraules, és una comèdia. Passi el que passi, ja està fet. El film existeix.....però encara em pregunto, ha valgut la pena?